

1. Má du - še, Pá - na své - ho chval,
svou pé - či všechnu naň u - val,
vzdej je - mu dě - ko - vá - ní,
v něm slož ce - lé dou - fá - ní.
Onť má dost cest, pl - ný svět jest
div - né je - ho mou - dro - sti,
jak on rá - čí, tak vše krá - čí
k vů - li je - ho moc - no - sti.

2. O čemž tobě, Bože, nyní / můj chce jazyk zpívati, / tvá přemnohá dobrodiní / s vděčností vyznávati. / Nebs mi toho činil mnoho, / což důkazem tvé lásky / bylo při mně, což upřímně / hlásat chci z každé částky.

3. Ač pak často já též klesám, / prach jsa a popel bídny, / však ty pozdvihuješ mne sám, / mé jsa mdlobě pomocný. / Hříchy snímáš, špínu smýváš / krví Syna milého, / tos mi svědčil i zpečetil / často svátostí jeho.

4. Však když jsem v úzkostech býval, / nevěda kam se díti, / jen tebe srdcem jsem vzýval, / tys mi pomocník býti / ráčil cele, protož směle, / Otče můj, v tebe doufám, / mne provázej, děj se co děj, / já v naději nezoufám.

T: Jan Amos Komenský, Nové písně některé, 1631 / Kancionál, 1659 / Evangelický zpěvník, 1979 / 2018

M: Pseaumes octante trois de David, 1551